

Arrest

nr. 296 212 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 26 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van 27 maart 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, wordt op 19 november 2018 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens diefstal met geweld en bedreiging.

1.2. Aan verzoeker wordt op 25 maart 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar opgelegd.

1.3. Deze beslissingen werden vernietigd met het arrest van de Raad nr. 223 834 van 10 juli 2019.

1.4. Op 11 oktober 2021 wordt verzoeker aangehouden wegens inbreuken op de drugwetgeving. Hij wordt op 22 februari 2023 door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens inbreuken op de drugwetgeving.

1.5. Op 14 maart 2023 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen.

1.6. Op 27 maart 2023 kreeg verzoeker eveneens een inreisverbod van tien jaar opgelegd. Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, dat als volgt gemotiveerd is:

“Aan de Heer:

Naam: J.

Voornaam: R.

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: A.

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14.03.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44 nonies van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging; dader of mededader; door twee of meer personen; met gebruik of vertoon van wapens; met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken. Feiten waarvoor hij op 19.11.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij op 22.02.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve straf van 2 jaar gevangenisstraf.

Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene betrapte werd met cocaïne in zijn onderbroek. Betrokkene bleek in het bezit te zijn van 15 gram (6 zakjes) cannabis en 36,90 gram (9 paxons) cocaïne, met het oog op verkoop. Betrokkene legde een totaal ongeloofwaardige verklaring af, waaruit zou moeten blijken dat hij een zeer lange autorit deed, voor een zeer kort bezoek aan zijn stiefmoeder en daarbij zijn kompaan B.S. meenam, louter om gezelschap te hebben, waarbij deze laatste er dan zou in slagen om een drugsdeal te doen zonder dat hij er van weet. Het zou pas op de terugrit zijn dat betrokkene cocaïne in zijn onderbroek stopte, wat kompaan B.S. overigens niet doet.

Deze feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van betrokkene. Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstig gevaar betekent niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. de handelwijze getuigt eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene werd op 02.03.2023 gehoord door de terugkeerbegeleider van DVZ. Betrokkene vulde op 02.03.2023 eveneens het formulier “recht om gehoord te worden” in.

Betrokkene verklaart sinds 07.07.2022 in België te verblijven. Hij verklaart met de trein naar België te zijn gekomen. Betrokkene was bij zijn aankomst in het Rijk in het bezit van zijn identiteitskaart.

Betrokkene verklaart gezond te zijn. Hij lijdt niet aan een ziekte die hem belemmert om te reizen en of terug te keren naar zijn land van herkomst. Ook verklaart betrokkene werk te hebben in België. Hij legt geen bewijzen voor om deze verklaring te staven. Er zit in het administratief dossier van betrokkene geen enkele aanwijzing dat betrokkene een vrees zou hebben in het kader van art. 3 van het EVRM. Een schending van art. 3 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen.

Betrokkene verklaart een duurzame relatie te hebben met H. A., wonende te Temse. Betrokkene deelt haar adres en haar gsm-nummer mee. Ook verklaart betrokkene twee minderjarige kinderen te hebben in België nl. C. A. °[...] en C. L. W. °[...]. Betrokkene verklaart overigens geen familie te hebben in België.

Betrokkene verklaart zelf dat het geen probleem is om terug te keren naar Nederland. Indien hij niet mag blijven, wenst hij zo snel mogelijk terug te keren naar Nederland. Later in het interview met de terugkeerbegeleider verklaart betrokkene na zijn vrijlating direct terug te zullen keren naar België, naar zijn gezin.

Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner en haar kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien zijn gezin hem niet zou wensen te vergezellen naar Nederland of elders, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100) Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2.2.1. SCHENDING VAN ART. 44NONIES § 2 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (= HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN HET HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN HET REDELIJKHSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET)

(I) EERSTE SCHENDING

9.

Art. 44nonies § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.*

Art. 44nonies van de Vreemdelingenwet bepaalt m.a.w. de maximumduur van het inreisverbod op 5 jaar; behalve wanneer een ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid wordt weerhouden.

10.

De wettelijke voorwaarde voor het opleggen van een inreisverbod van meer dan 5 jaar is m.a.w. de ernstige bedreiging die de Burger vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het komt aan de overheid toe om het bestaan van deze “ernstige bedreiging” aan te duiden en aannemelijk te maken.

In casu verwijst verwerende partij naar 2 vonnissen, één uit 2018 en één uit 2023.

Verweerder wijst op de ernst van de feiten en meent hieruit ipso facto te kunnen afleiden dat verzoeker op heden nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Een zulke redenering houdt geen steek en kan redelijkerwijze niet worden aanvaard.

De ernst van de gepleegde feiten levert immers geen indicatie op voor de (enige relevante) vraag of er recidivegevaar kan worden weerhouden.

Om te bepalen of er recidive-gevaar is dient rekening te worden gehouden met de persoonlijkheid van de EUburger, met zijn leefomstandigheden e.d.m.

Een eerdere veroordeling vormt op zich geen afdoende motivering om – zonder bijkomend onderzoek- te concluderen dat verzoeker op heden nog steeds als gevaar voor de openbare orde kan worden beschouwd.

In casu lijkt verwerende partij aan verzoeker door het opleggen van een inreisverbod van 10 jaar eerder een bijkomende straf te willen opleggen dan dat zij op grond van een zorgvuldige beoordeling van het recidivegevaar de openbare orde of nationale veiligheid beoogt te beschermen.

11.

De motivering terzake het gevaar voor de openbare orde is evenmin in overeenstemming te brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van één of meer vonnissen aan een actueel gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker; de motivering van de bestreden beslissing (= lees: de loutere verwijzing naar eerdere veroordelingen) en het administratief dossier bevatten onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker (thans nog) een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden (thans) de openbare orde te schaden.

Mutatis mutandis kan worden gewezen op volgende rechtspraak van uw Raad (RvV 14 juni 2016, nr. 169.732) (eigen onderlijning):

Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde.

Er moet daarnaast ook sprake zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”, opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling.

De Raad benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als reden hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. (...). Er blijkt in casu noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen zelf dat het bestuur ook heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van deze vaststelling dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. (...)

Een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen, blijkt in casu niet.

(...)

Daarnaast is dit gestelde door verweerder ook moeilijk in overeenstemming te brengen met voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie. Dit betoog komt er zo in wezen op neer dat er bij vaststelling van een wetsovertreding een evident risico bestaat dat de betrokken vreemdeling ook in de toekomst nog dergelijke wetsovertredingen zal begaan. Verweerder kan niet worden gevolgd in dit standpunt, nu het volgen van een dergelijke redenering erop zou neerkomen dat het bestuur ervan wordt ontheven in elke situatie afzonderlijk na te gaan in welke mate er sprake is van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast” en een geïndividualiseerd onderzoek te voeren. (...)

Ook de Nederlandse jurisprudentie is in deze zin gevestigd. Meer bepaald kan worden verwezen naar de recente beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag. De relevante overwegingen worden hieronder geciteerd (eigen onderlijning):

2.2

De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) - nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied

verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen.

Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

2.3

Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb.

3.

Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking.

4.

De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.

5.

Het bestreden besluit wordt vernietigd."

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die een strafrechtelijke veroordeling oploopt, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

In casu blijkt geen individueel onderzoek te zijn uitgevoerd door de Staatssecretaris. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de Staatssecretaris heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van de eerdere veroordelingen dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een nieuwe bedreiging van onze openbare orde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsplicht iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo.

art. 44nonies Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen.

(II) TWEEDE SCHENDING

12.

Art. 44nonies Vreemdelingenwet bepaalt

- *dat de maximumduur van het inreisverbod voor de EU-burger 5 jaar bedraagt, behoudens ernstige bedreiging voor de openbare orde;*
- *dat bij het bepalen van de duur steeds rekening dient te worden gehouden met alle omstandigheden van het geval;*

13.

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod van maar liefst 10 jaar opgelegd, het dubbele van de maximumduur van het inreisverbod voor EU-burgers.

Deze specifieke duur behoort redelijkerwijze het voorwerp uit te maken van een individuele en concrete motivering, a fortiori wanneer wordt gekozen voor een duur van het inreisverbod dewelke het dubbele van de maximumduur bedraagt.

Ondergetekende heeft de bestreden beslissing menig maal herlezen, doch kan in de bestreden beslissing geen motivering ontwaren terzake de opgelegde duur van het inreisverbod.

De stereotiepe overweging in de bestreden beslissing (= welke nota bene terugkomt in elke bijlage 13exies) dat een inreisverbod van 10 jaar proportioneel is, laat niet toe te begrijpen waarom nu voor een inreisverbod van 10 jaar werd gekozen.

14.

Bovendien blijkt niet dat ook met de "verzachtende omstandigheden" rekening werd gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verwerende partij heeft er nochtans kennis van dat verzoeker op Belgisch grondgebied

- *een duurzame relatie heeft met mevr. A.;*
- *met haar een gemeenschappelijk kind heeft;*
- *dat hij ook een stiefkind heeft;*
- *heeft gewerkt en aldus werkbereid is;*

Uit niets blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het bestaande gezinsleven op Belgisch grondgebied is immers een omstandigheid welke aanleiding dient te geven tot opleggen van een minder lang inreisverbod, a fortiori wanneer een gezinsleven voorhanden is met jonge kinderen.

Dat een bestaand gezinsleven zich niet verzet tegen het opleggen van een inreisverbod an sich, betekent niet dat hiermee op passende wijze rekening dient gehouden te worden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

In casu blijkt niet dat dit gezinsleven ter dege in overschouwing werd genomen bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Uit het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod blijkt integendeel dat met het gezinsleven allerminst op passende wijze rekening werd gehouden.

Het zoontje van verzoeker, C., is thans 5 jaar en zal aldus pas op 15-jarige leeftijd (!) het normale gezinsleven met zijn vader kunnen beleven en ontwikkelen. Het opleggen van een inreisverbod met een zulke duur is in de gegeven omstandigheden en gelet op het niet-betwiste gezinsleven manifest onredelijk en disproportioneel.

Een schending van art. 44nonies Vreemdelingenwet iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden aangenomen."

2.2.1. In het eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat overeenkomstig artikel 44nonies, § 2 van de vreemdelingenwet de maximumduur van het inreisverbod vijf jaar bedraagt behalve wanneer er sprake is van een ernstige bedreiging van openbare orde of de nationale veiligheid. Hij wijst erop dat hij slechts twee maal strafrechtelijk werd veroordeeld in 2018 en 2023 en betoogt dat het inreisverbod van tien jaar eerder een bijkomende straf is dan een maatregel die beoogt de openbare orde te beschermen. Het gevaar van recidive wordt niet afdoende gemotiveerd. Verzoeker meent dat op die manier elke persoon die een strafrechtelijke veroordeling oploopt een gevaar zou vormen voor de openbare orde zonder dat daar een afdoende feitelijke grondslag voor is.

In het tweede middelonderdeel klaagt verzoeker aan dat hem een inreisverbod wordt opgelegd dat het dubbele bedraagt van de normale duur voor een EU-burger. Verzoeker acht de duur van het inreisverbod disproportioneel is en wijst er op dat hij een partner heeft in België met wie hij een gemeenschappelijk kind heeft, alsook een stiefkind. Het gemeenschappelijk kind is nu vijf jaar oud zodat deze pas terug op vijftienjarige leeftijd een normaal gezinsleven met verzoeker zal kunnen ontwikkelen.

2.2.2. Artikel 44nonies, §§ 1 en 2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid."
De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval."

De bestreden beslissing motiveert wel degelijk dat verzoeker een "ernstige bedreiging" vormt voor de openbare orde. Daarbij wordt verwezen naar de twee veroordelingen, enerzijds in november 2018 wegens diefstal met geweld of bedreiging en vervolgens in 2023 wegens cannabis- en cocaïnebezit. Aldus motiveert de bestreden beslissing op afdoende wijze waarom *in casu* een inreisverbod van meer dan vijf jaar op grond van artikel 44nonies, § 2, van de vreemdelingenwet werd opgelegd.

Waar verzoeker aanvoert dat er uit de motivering niet blijkt dat er rekening is gehouden met de persoonlijkheid en de levensomstandigheden van verzoeker teneinde na te gaan of er werkelijk sprake is van een actueel recidivegevaar, merkt de Raad op dat het bij het opleggen van een inreisverbod geenszins verboden is rekening te houden met strafrechtelijke veroordelingen. In de huidige zaak blijkt dat verzoeker in 2018 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens diefstal met geweld en bedreigingen en gebruik van wapens met voertuig om de vlucht vergemakkelijken. Op 22 februari 2021 werd verzoeker nogmaals veroordeeld wegens feiten gerelateerd aan drugshandel. De bestreden beslissing preciseert dat het daarbij ging om zes zakjes cannabis (15 gram) negen paxons cocaïne (36,90 g) met het oog op verkoop. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar. De Raad kan niet onredelijk achten dat dit door de verwerende partij wordt beschouwd als een zeer ernstige en zware inbreuk op de openbare veiligheid. Er wordt aanvullend gemotiveerd dat hieruit een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels blijkt alsook een gevaarlijke ingesteldheid in hoofde van verzoeker. De bestreden beslissing motiveert dat drugshandel een ernstig gevaar vormt voor de openbare gezondheid en de openbare veiligheid.

De Raad merkt verder op dat strafrechtelijke veroordelingen relevant kunnen zijn voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag

dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. *In casu* zijn de veroordelingen voldoende recent en is het niet kennelijk onredelijk hieruit af te leiden dat verzoeker de neiging vertoont zijn gedrag in de toekomst verder te zetten. De neiging tot recidive blijkt *in casu* op afdoende wijze uit de veroordelingen zelf. (cfr. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30).

De verwerende partij heeft in haar motivering ook gewezen op het persoonlijk gedrag van verzoeker, dat er louter op gericht was de feiten te ontkennen die door de correctionele rechter bewezen werden geacht en waar verzoeker voor veroordeeld werd. De Raad treedt verzoeker dan ook niet bij dat de bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft met zijn persoonlijke gedrag. Door louter het tegendeel te poneren toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij aan zekere elementen voorbij zou zijn gaan met de vaststelling dat een reëel en actueel recidivegevaar in hoofde van verzoeker aanwezig is.

2.2.3. Waar verzoeker in het tweede onderdeel betoogt dat een inreisverbod van tien jaar werd opgelegd terwijl de maximumduur voor EU-burgers overeenkomstig artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet vijf jaar bedraagt, merkt de Raad op dat artikel 44*nonies*, § 2, van de vreemdelingenwet voorziet dat de maximumduur voor burgers van de unie aan een inreisverbod niet meer dan vijf jaar mag bedragen, behalve indien de burger een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid. Zoals hoger reeds aangehaald, werd in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid. Waar verzoeker aanvoert dat er geen specifieke motivering zou zijn gegeven voor de duur van het inreisverbod van tien jaar, merkt de Raad op dat uit de lezing van de beslissing uitdrukkelijk blijkt waarom verzoeker een ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, meer bepaald omwille van de ernstige feiten waarvoor hij strafrechtelijk werd veroordeeld. Na een afwijking van het gezinsleven en het privéleven van de verzoeker besluit de verwerende partij dat een inreisverbod van tien jaar, gelet op de aard van de bedreiging, proportioneel is. Aldus bevat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering met betrekking tot de termijn van tien jaar. Voorts merkt de Raad op dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, artikel 44*nonies*, § 2, van de vreemdelingenwet niet in een maximumtermijn voorziet. Verzoeker voert dan ook onterecht aan dat hem de maximumduur werd opgelegd. Het enkele feit dat verzoeker dit onredelijk streng vindt, laat de Raad niet toe te besluiten dat de verwerende partij de grenzen van haar appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat hij een relatie heeft met mevrouw A., met wie hij een gemeenschappelijk kind heeft, dat hij een stiefkind heeft en dat hij werkbereid is, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker niet heeft aangetoond werkelijk duurzame banden te hebben in België. Hij verklaarde immers terug aangekomen te zijn in België in 2022 en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker aanvankelijk verklaarde terug naar Nederland te willen. Er blijkt uit verzoekers uiteenzetting niet dat verzoeker werkelijk een gezin zou vormen met zijn vriendin en de kinderen. De inmenging in verzoekers gezinsleven vindt zijn oorzaak in de gedragingen waarvoor verzoeker strafrechtelijk veroordeeld werd, zodat niet onredelijk is te oordelen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de schade aan zijn vermeende gezinsleven. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft en geen elementen aanbrengt die hem zouden verhinderen op regelmatige wijze contact te houden met zijn partner en kind(eren). Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden waar hij aanvoert dat hij zijn zoon gedurende tien jaar niet zou kunnen zien.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. VERHAERT